

[Bomholt.]

ikke har det hele Materiale paa Bordet? Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen ved, at vi bestemt og afgjort ønsker os samtlige Dokumenter paa Bordet og disse Dokumenter yderligere belyst ved Afhøringer af de i Situationen implicerede Figurer. Vi ønsker, at alt klarlægges, og at der, hvis der findes strafværdige Forhold, sker Domfældelse i en eller anden Form. Naar det er Tilfældet, er det saa ikke rigtigst at udskyde Afgørelsen indtil senere, idet jo dog det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen selv i den parlamentariske Kommission var med til at træffe Beslutning om, at vi ikke skulde offentliggøre Papirerne vedrørende den 29. August, men lade dem ligge til fortsat Kommissionsundersøgelse, naar Valget har fundet Sted.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Elgaard: De Linier, det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen citerede af, hvad den daværende Justitsminister har erklæret til „Politiken“, maa jeg bedømme saaledes, at Indholdet af disse Udtalelser kun har Interesse, saa længe den danske Regering fungerede. Der er ikke Mening i Sætningerne ud over det Tidspunkt. Det ærede Medlem spørger, om det da muligvis var Regeringens Standpunkt, altsaa ikke alene Justitsministerens, men ligefrem en Stilling, Regeringen havde taget. En saadan Beslutning eksisterer ikke. Noget saadant har ikke været behandlet i Regeringen, og noget saadant er der ikke taget Standpunkt til.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Nielsen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Bomholt i Anledning af den stadige Snak om den parlamentariske Kommission, at for det første har jeg den Opfattelse, at de daværende Regeringsmedlemmer, baade de, der sad den 22. Juni og senere, maa give deres Svar her i Salen og ikke i den parlamentariske Kommission, og for det andet ved det ærede Medlem jo udmærket vel, at det Synspunkt, jeg i den parlamentariske Kommission gjorde gældende, og som Kommissionen tilsluttede sig, var, at det Materiale, der forelaa, og som jeg karakteriserede som Forsvarsskrifter fra de anklagede, uden at der fra Kommissionens Side var foretaget noget som helst, ikke kunde offentliggøres paa det nuværende

Tidspunkt, fordi Materialet havde en betydelig Slagside, og det er et Standpunkt, som jeg stadig væk fastholder. Hvad der fra Thune Jacobsen foreligger for den parlamentariske Kommission er ikke Svar paa de stillede Spørgsmaal, men en Detektivroman om hele hans Levnedsløb.

Nej, det ærede Medlem Hr. Bomholt har Uret. I en kort Bemærkning — jeg regner med at faa Ordet senere under denne Debat — har jeg koncentreret mig om den 29. August. Men den 29. August er for mig ikke afgørende, den 29. August er for mig Slutstenen paa en Udvikling, der tog sin Begyndelse den 22. Juni. Jeg vil sige det ganske aabent, som jeg føler det, og som mine Kammerater føler det med mig, at vi betragter netop den 29. August som Slutstenen paa en Udvikling. Saadan maa vi føle det. Arrestationerne, Behandlingen baade af os inden for Pigtraaden og i Fængselscellerne og Forfølgelsen af vore Kammerater udenfor er i Virkeligheden det, som vi ser kulminere den 29. August, og som saa kynisk, som det overhovedet kan udtrykkes, udtrykkes af den forhenværende Justitsminister i det Indlæg i „Politiken“ for et Par Dage siden, som jeg har citeret her, hvor han jo i Virkeligheden fastslaar, at hans Betragtning — dermed være ikke sagt, at det er den samlede Regerings Betragtning —, men at hans egen Betragtning er, at han med koldt Blod ud fra politiske Ræsonnementer om, hvad der kunde komme senere, ofrede de 150 Kommuniste. Jeg forstaar ikke det hele. Det er naturligvis et Synspunkt, som man kan anlægge, og som subjektivt for de enkelte Mennesker muligvis heller ikke kan forkastes, at de har betragtet Interneringen som en Beskyttelsesforanstaltning. Det kan man maa-ske for de enkelte Medlemmer ud fra subjektive Synspunkter, deres eget Synspunkt, ikke forkaste. Men her er Tale om Mænd, som sad med Haanden paa Udviklingens Puls, som vidste, hvordan Situationen var i Sommeren 1943, og maatte vide det betydelig bedre end vi deroppe — og vi vidste det dog, det fremgaar af, at vi begyndte at føre vore Forhandlinger om, hvad der skulde ske. De maatte vide, at før eller senere maatte den Udvikling, som var i Gang, Generalstrejke, Folkestrejke, tiltagende Sabotage, kulminere i et Opgør mellem dansk og tysk, ogsaa officielt, her i Landet. Det maatte man være klar over, og det har man ogsaa været klar over. Men naar man har været det, saa er det, jeg ikke forstaar — ikke Thune Jacobsen, det ligger tilstrækkelig klart, ud fra hvilket Synspunkt han har be-